

ŘÍKALI SI BOBŘI

Říkali si Bobři

Na konci léta roku 1972 deset kluků, kteří měli zhruba stejné zájmy, založilo pionýrskou družinu a začali si říkat BOBŘI. Tehdejší vedení jinecké školy jim umožnilo scházet se vždy v pátek odpoledne v pavilonu školní družiny (*dnes tam stojí moderní tělocvična základní školy*).

Na tomto místě dnes stojí školní tělocvična

Tam, kde říkali „v klubovně“, pořádali své schůzky a besedy, např. s vězněm z nacistického koncentračního tábora, s pracovníkem velvyslanectví tehdejšího Sovětského svazu nebo se Sochorovým průzkumákem sboru generála Svobody, který v té době bydlel v blízké Ohrazenici. A zde se seznamovali i s dalšími jmény vojáků, např. generálem Klapálkem, generálem Sochořem a s letci Františkem nebo Faitlem, či s pěšákem Jindrou a jinými, dnes již zapomenutými.

Kluci znali své okolí, uchvátil je kopec Plešivec, kde si se svolením lesníků postavili malý sroubek s kamenným krbem. Ale znali také občany Jinec – řemeslníky nebo lékaře, jakým byl např. tehdejší MUDr. Listbauer, který uměl napravit zlomenou nohu nebo vytrhnout bolavý zub. Lesníkům pomáhali školkovat sazenice stromků a nad Běřínem stojí už léta jimi vysázený lesík. Svým způsobem byli hrdi na to, že jsou jineckými kluky.

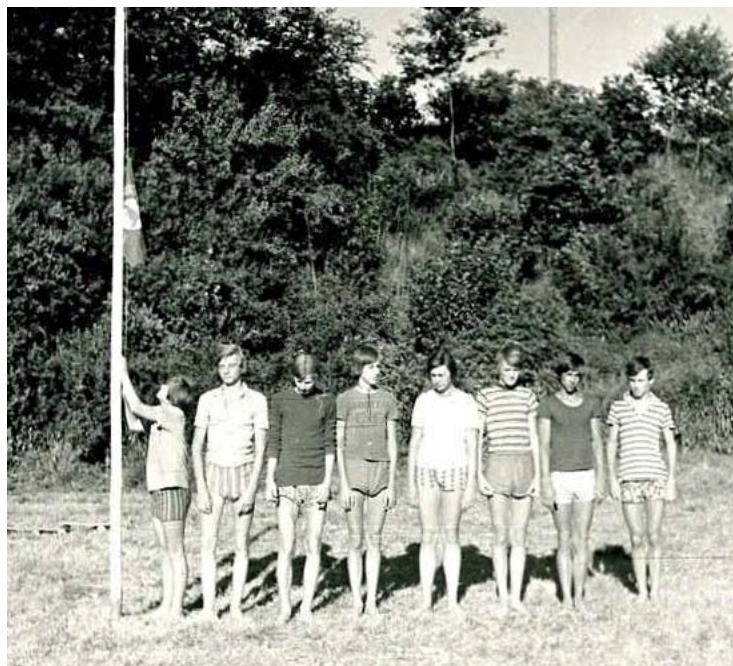
Věděli, kde je zřícenina hradu Valdek a kdo byli jeho stavitelé a obyvatelé, kde je střelnice Brda, Tok či Fabiánova postel. Pro své mladší spolužáky u této „postele“ na ohništi uvařili v kotlíku svůj gulášek, kterému říkali „Bobří hněv“. Na svých schůzkách se radili – jak říkali – co je třeba „očíhnout“.

Tak třeba „očíhli“ 35 km dlouhou trasu z Prahy do Prčice, kterou šli celkem čtyřikrát. Každoročně absolvovali také trasy pochodu „Sto jarních kilometrů“ v délce 20 – 25 km.

Třicet let od osvobození republiky oslavili vlastní akcí nazvanou „Brdští partyzáni roku 1945 – brdští pionýři roku 1975“. Trasu více jak padesát kilometrů z Jinec do Prahy zakončili na pražském Vítkově, kde položili květy u hrobu neznámého vojína. Ředitel památníku pan John je tehdy osobně provedl celým žižkovským památníkem (Národní památník na Vítkově). Dopravu zpět do Jinec zajistil tehdejší „bobří“ patron Čenkovské strojírný. Celou akci okomentoval regionální i celostátní tisk, a tím se BOBŘI dostali do povědomí široké veřejnosti.

Pěšky do Prahy

Ráno na táboře – vlajka vzhůru letí!

Každoročně kluci připravovali svůj letní tábor, který se řídil heslem „Co si sami neuděláme, to také nemáme“. Tábor měli na rozhraní Středočeského a Jihočeského kraje. Tady postavili své stany, bránu a vlastnoručně vyrobená křesla, stožár a ohniště, i odpadovou jámu. Pod přístřeškem v mezi měli kluci zhotovenou plotnu.

Dvoučlenné hlídky zajistily nákup v nedaleké Bystřici, vzdálené jednu železniční stanici od „bobřího“ tábořiště. Po návratu se postaraly o teplou večeři - a tím byla jejich denní služba ukončena. Na druhý den nastoupila hlídka další.

Program tábora byl zhruba následující:

Ráno v 7.00 h budíček, rozcvička, osobní hygiena a vztyčení státní a družinové vlajky. Poté snídane (teplá polévka s chlebem od bystřického pekaře – bochník vážil cca 4 kg). Po snídani hry

v terénu – buzola, lano, vyřezání totemu a koupání ve velkém Podhrázském rybníku. Následovalo fotografování s Winchestrovkou vzor 1898, kterou klukům zapůjčil porybný pan Krampera, bydlící vedle rybníka. Seznámil je i s funkcí zbraně, a tím se stal okamžitě „jejich dědou“. Došlo také na orientační hru, kterou kluci pojmenovali – nevím proč – „sviňucha“. Byla to hra podle různě položených kamenů a jejich počtu a vzdálenosti. Oblíbené bylo i „ragbíčko“ na louce, kterou před příjezdem na tábor každý rok nechal posekat předseda JZD. Dobře kluci vycházeli také s asi 500 metrů vzdálenými sousedy, kteří měli postavenou chatu na kraji lesa. Neděle byla věnována střídavé návštěvě rodičů, kteří se přijeli podívat, jak kluci na táboře žijí. Tak běžel den za dnem a tři neděle tábora pomalu končily. Tábor byl vyklizen, upraveno okolí, přijel děda Krampera s tzv. frézou a odvezl nám bagáž na nádraží. Došlo na loučení s paní Kramperovou a jejím manželem. Vlak zapískal, my řekli „Ahoj za rok!“ a jeli jsme domů do Jince.

Na shledanou za rok!

Kluci si doma postavili autokáry a pořádali závody v dnešní Brigádnické ulici, jiní hráli šachy, nebo společně jeli do podolské plovárny v Praze.

Vše je popsáno v „KRONICE BOBRŮ“, kterou kluci dostali od příslušníků Hradní stráže Pražského hradu. Kronika má rozměr cca 60 x 40 cm, je vázána v sametu s plastickým státním znakem a je v úschově u jednoho z Bobrů.

A jak to všechno vím? Byl jsem léta jejich vedoucím.

Dnes už jsem starý dědek. A kluci? Jeden z nich – lékař stomatolog – mi dělal zubní můstek, další pracoval několik roků v Brazílii na našem zastupitelství, jiní vystudovali, stali se inženýry, vychovateli nebo zručnými řemeslníky. Některým jsem byl na jejich svatbě, někteří zůstali bydlet v Jincích a jiní se rozešli po republice.

Čas od času se vídáme, a dokonce se stalo, že mě unesli jednoho rána od snídaně a odvezli na naše staré tábořiště. V nedalekém hostinci mě pohostili, a protože jsem neměl u sebe v tom ranním kvatu ani korunu v kapse, museli za mne zaplatit i útratu. Nebo mi napíší: „Neproflákali jsme svá klukovská léta a nemáme se za co stydět.“

Snad ani já se nemusím za nic stydět. Přál bych dnešním klukům podobné dětství, s takovými zážitky a přátelstvím. Ať mají všichni třeba po padesáti letech na co vzpomínat.

S dobrým sluncem nad hlavou, kluci!

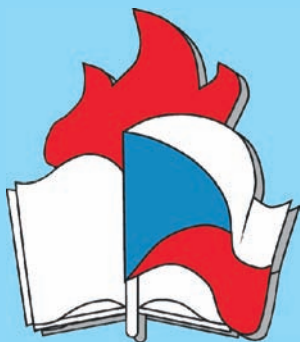
Starej šedivej BOBR

***Příběh Bobrů přišel v roce 2013 vyprávět dětem
z příměstského tábora v Jincích pan Jaroslav Kubíček.
Společně nahlédli i do vzácné kroniky oddílu.***

Říkali si BOBŘI – příloha Jineckého zpravodaje Září 2017.

Autor Jaroslav Kubíček. Tisk Příbramská tiskárna s. r. o.

Tam je o nás všechno

